

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΤΑΝ καταπληκτικό.
 —Τί θές νά πής; μούγγουσα. Πές μου
 ώς συνέβη αυτό; Ποιός άνοιξε τo παράθυ-
 ρο; Έξηγήσου γρήγορα.
 Με τρεμάμενη φωνή ο γυιός μου μού διη-
 γήθηκε τὰ έξής:

—Τήν ώρα που έλειπε, με βασάνιζε φοι-
 χτή νύστα... Τὰ βλέφαρά μου ήσαν βαρειά.
 Μάτια προσλαθούσα νὰ τὰ κρατήσω άνοι-
 χτά. 'Ο εφημέριος πλάι στό κρεβάτι είχε ά-
 ττοζομηθεί. Καί σέ μιά στιγμή, σέ μιά μο-
 άχα στιγμή, χωρίς νὰ τὸ θέλω, χωρίς νὰ
 τὸ καταλάβω, με πήρε ὁ ύπνος...

—Κατάταν;... Κατάταν;

—Δέν θ' άποκοιμήθηκα ούτε τρία λεπτά... Τί συνέβη στό μικρό
 αυτό δάστημα; Δέν ξέρω... Με ζήτησε έξαφνα τὸ παράθυρο πούχε
 άνοιξει καί χτυπούσε. Είδα τὸ κρεβάτι άδειανό, έφριξα από τὸν τρό-
 μο μου καί άρχισα νὰ σάς φώναζε νά ρθίτε επάνω...

—Δέν είδες τίποτα, τίποτα;
 —'Όχι, πατέρα.
 —Δέν άκουσες τίποτα;
 —'Όχι.
 —Δέν πήχε κανένas μέσα στό δωμάτιο;
 —'Όχι, πατέρα. Ποιός δάμπαινε; Πώς θά μπορούσε νά μπη άπ'
 τὸ παράθυρο;
 —Ποιός δάμπαινε, λές; 'Εκείνος, παιδί μου. 'Ο Βρυκόλακας!...
 Δέν τὸ μαντεύεις; Μάς άρπαξε τήν 'Αρλέττα... 'Εκείνος... 'Εκεί-
 νος...

"Ενα δαιμονισμένο κάλτσασμα πού άκούστηκε ξαφνικά έξω από τήν
 έπαιλι, πρὸς τὸν δρόμο πούφερνε στά βουνά, μάς έκανε ν' ανατηδή-
 σοιμε.

Οι λύκοι ούφλαζαν άπαισία, τὰ νυχτοπούλια πούσαν καθισμένα
 πάνω στή στέγη, είχαν σηκωθεί άνδρα καί φτεροκοπούσαν κρῶζον-
 τας καί στριγγίζοντας δυνατά.

—'Ο Βρυκόλακας!... Είν' ὁ Βρυκόλακας πού φέγγει γιά τὸν
 πύργο του, ελε ὁ μεγαλειτερος γυιός μου καί τὰ μάτια του άστρα-
 ψαν. Πατέρα, θά τὸν άφήσοιμε νά φύγη; Αυτός άρπαξε τὸν νεκρὸ
 τῆς άδελφῆς μας. Πήρε τὴ νεκρὴ άδελφῆ μας καί φέγγει... φέ-
 γει... Πρέπει νὰ τὸν προφτάσοιμε. Καλύτερα χίλιες φορές ὁ πῶ
 σκληρὸς θάνατος, παρὰ ν' άφήσοιμε στά χέρια του τήν 'Αρλέττα...
 Μολύνει τὸ σῶμα τῆς, βρίζει τὸν νεκρὸ τῆς... Πρέπει νὰ τρέξοιμε
 ξοπίσω του...

—Ναι, πρέπει, ελε καί ὁ μικρότερος γυιός μου.
 'Εμπρός, ἄς μὴ χάνοιμε καιρό.

Τὰ παιδιά μου είχαν δίπνο. 'Ο Βρυκόλακας εί-
 χε άρπάξει τὸν νεκρὸ τῆς 'Αρλέττας, πούς ξέρει
 με πού βδελυρὸ σκοπὸ. Δέν έπρεπε ν' άφήσοιμε
 τὴ νεκρὴ στό χέρια του, έπρεπε νὰ τὸν κληγή-
 σοιμε, νὰ τὸν προφτάσοιμε, νὰ παλαίψοιμε μα-
 ζύ του...

—'Εμπρός! φώναξα καί ἐγὼ τώρα. Τοιμάστε
 γρήγορα τὰ δύο ζῶα πού γλύτωσαν άπ' τὸ μαζε-
 λευὸ τὸ τέρατος αυτού. Τοιμάστε τὰ δύο σας...

—'Εχοιμε μονάχα δύο ζῶα, πατέρα, γυιός καί
 μου ελε ὁ μικρότερος γυιός μου.
 —Τὸ ξέρω, τὸ άποκοιμήθηκα. Μά μάς φτάνουν.
 Θά τρέξοιμε ξοπίσω στὸν σατανά αυτόν ἐγὼ καί
 ὁ μεγαλιτερος άδελφός σου. 'Εσὺ θά μείνεις ἔδω.
 Δέν πρέπει νὰ λείψοιμε καί οἱ τρεῖς. 'Εχε τὸ νοῦ
 σου στή γαριά σου πού πηχομαζει, καθώς φαί-
 νεται, καί περιμένε μάς...

'Ο μεγαλιτερος γυιός μου έτρεξε στό μεταξὺ
 νὰ έτοιμάση τὰ δύο ζῶα. 'Η δαγγὴ του ήταν ά-
 συγχρόατη. "Αν ελε τὸν Βρυκόλακα μπροστά
 του, θά τὸν ξέσχιζε...

"Οσο νὰ έτοιμαστοῦν τὰ δύο ζῶα, παρακάλεσα
 τὸν γέροντα εφημέριο νὰ μιλήση στοὺς ὑπηρέτες
 καί νὰ προσπαθήση νὰ τοὺς εμνημόση ὅσο νὰ γυ-
 ρίσουν. Μῶ τὸ ὑποσχέθηκε μ' ὄλη του τήν προ-
 θιμία, μούφιξε τὸ χέρι μέσα στό δικά του καί
 μου ελε με συγνήνη άποχαριτετώντας με:

—'Ο Θεός βοηθός σας μέσα στή νύχτα καί
 στοὺς δαβολικούς κινδύνους, τέκνον μου... 'Ο
 Θεός νὰ σάς σκέπη. Θά προσεύχομαι γιά σας ὅσο
 νὰ γυρίσετε... Κατάρα στὸν βδελυρὸ ζῶνεκρο!...

Πήγα κατάπν στήν τραπέζαρια καί παρακάλεσα
 τοὺς ὑπηρέτες νάχουν έγνωια στό σπίτι. Είχαν ά-
 κούσει καί αὐτοὶ τήν αναχώρησι τοῦ Βρυκόλακα
 καί ήσαν κάπως πὸ ἥσυχοι. Μούδωκαν τὸ λόγο
 τους πὸς θ' άγοινοῦν ὅσο νὰ γυρίσοιμε. Κατέ-
 δηκα ὕστερα στό δωμάτιο τῆς μάνας μου. 'Η
 γρηά φανόταν νὰ κοιμάται ἥσυχα. Δέν τήν ἐνό-
 χλησα. 'Εσκυθα, τῆς φίλησα τὸ χέρι καί βγήκα

έξω. Στήν αὐλή μάς περιέμεναν έτοιμα, σελομένα τὰ δύο ζῶα. "Ενας
 ὑπηρέτης κράταγε ένα φανάρι άναμμένο καί φώτιζε. 'Ο γυιός μου
 κρατούσε τὰ χαλινάρια καί με περιέμενε.

—'Ελάτε, πατέρα, μού φώναζε μόλις με είδε. 'Η ὦρα περνάει.
 Πρέπει νὰ τὸν προφτάσοιμε...

Πήδησα πάνω στ' άλογο.
 'Ο γυιός μου καθάλλησε τὸ μουλάρι.

'Η βροχή έφευγε πὸ συγκρατημένα τὴ στιγμή αὐτή.
 Τὰ ούφλαχτά τῶν λύκων άκούγοντοσαν μακρὰ καί ὄλο ξεμαρζάι-
 νανε από στιγμή σέ στιγμή.

Πρὶν ξεληνοσοιμε, ὁ εφημέριος άνοιξε ένα παράθυρο πάνω άπ'
 τήν αὐλή καί μάς εὐλόγησε:

—Στὸ καλό... Στὴν εὐλογία τοῦ Κυρίου... 'Ο Θεός μαζί σας,
 βοηθός καί σκεπός σας.

—Βιασῆτε... βιασῆτε ὅσο μπορεῖτε, μάς φώναζε καί ὁ μικρό-
 τερος γυιός μου. Πρέπει νὰ φέρετε πίσω τὸν νεκρὸ τῆς 'Αρλέττας.
 Στὸ καλό, πατέρα... Στὸ καλό, Στέφανε...

Σήκωσα τὰ μάτια μου στό γυιό μου καί τοῦ εἶπα, ἐνῶ ἡ βροχή
 έδερνε τὸ πρόσωπό μου:

—'Αν θέλει ὁ Θεός νὰ χαθῶιμε, φρόντισε νὰ θάψης τοὺς νεκρούς
 μας χριστιανικά, σέ ἥσυχη καί μακρονή γῆ, πού νὰ μὴ φτάνη τὸ βδε-
 λυρὸ χέρι τοῦ Βρυκόλακα... Γειά σας...

'Η πύλη τῆς αὐλῆς άνοιξε, σπηροινάσοιμε τ' άλογά μας καί χα-
 θήκαμε καλτάζοντας μέσα στή νύχτα, μέσα στό πηχτὸ σκοτάδι...

'Ο δρόμος πού πήραμε ὠδηγοῦσε άνάμεσα άπ' τὰ βουνά στὸν πύ-
 ργο τοῦ Δράκουλα. 'Ηταν γεμάτος γρομμῶς, καί καί πὸ σόντισμο από
 κείνον πού εἰχαμε πάρει με τὸν κατόχηχο τὸν Δημήτηρη διαν πρωτο-
 πήγαμε στὸν πύργο...

'Εκαλτάζαμε χωρίς νὰ βλέποιμε μπρός μας, χωρίς νὰ μιλοῦιμε, ὁ-
 δηγοῦιμενοι άπ' τὰ ούφλαχτά τῶν λύκων πού άκούγοντοσαν μπροστά
 μας. Κάθε τόσο στεκόμαστε έξαφνα, ὁ γυιός μου πηδούσε στή γῆ
 καί κολλούσε τὸ αὐτί του στό έδαφος. 'Αφοιμζαζόταν γιά μιά στιγ-
 μῆ, άκούγε τὸ κάλτσασμα τοῦ Βρυκόλακα πού πήγαμε μπρός, γιά νὰ
 μὴ γλαστοῦιμε καί πάροιμε ἄλλο δρόμο, ξανακαθαλλίκευε καί τρέ-
 χαμε μέσα στή νύχτα, κληνηώντας ένα δαίμονα, τὸν ἴδιο τον Διά-
 βολο...

Τὶ άλογο ήταν αὐτὸ πού καθάλλίκευε ὁ Βρυκόλακας, δέν ξέραμε.
 Θάταν πολὺ γρήγορο βέβαια, μὸ ὥστόσο κερδίζαμε διαρκῶς έδαφος.
 "Ημαστε άποφρασισμένοι νὰ τὸν προφτάσοιμε με κάθε θῆσια καί ὕστε-
 ρα από μάς ὠρας τρέξιμο, άκούγαμε τὸ κάλτσασμά του ἐνῶ τρέχαμε,
 χωρίς ν' αναγκάζομαστε νὰ σταματάμε καί νὰ κολλῶιμε τ' αὐτί μας
 στή γῆ. Φαίνεται πὸς ἡ νεκρὴ πού κρατούσε ὁ Βρυκόλακας στὰ χέ-
 ρια του, τὸν εμπόδιζε νὰ τρέξη ὅσο γρήγορα ἡ-
 θελε...

Σκεφτόμουν τὸ παιδί μου, τὴν άγγη καί άγγελι-
 κῆ ζοφη μου στὰ χέρια τοῦ βρομωροῦ τέρατος τῆς
 Κολάσεως καί ανατριχίλα ὀλόσοια...

Μιά ὠρα πέρασε άκόμα μανιώδους καλτάσμα-
 τος.

'Η βροχή είχε ξαναρχίσει νὰ πέφτη ραγδαία...
 'Αστραπὲς αὐλάζοναν τὸν οὐρανό, κεραινοὶ πέ-
 φτανε μέσα στῆς σκοτεινισμένες λαχραδιές, τὰ
 ποτάμια είχαν φουκοῦσι καί κηλούσαν στὸν κάμ-
 πο μ' ὄρη, οἱ φουκαροὶ βροντοῦσαν καί άφροζαν...

Εἰχαμε τὰ ὅλα μας έτοιμα ἐνῶ ἐκαλτάζαμε,
 γατι ἐκτός από τὸν Βρυκόλακα, μάς άπειλούσαν
 καί οἱ λύκοι.

Εδύκως, ὡς τὴ στιγμή δέν είχε προβάλει οὔτε
 ένας μπροστά μας. Μονάχα κανένα νυχτοπούλι πε-
 τοῦσε πάνω άπ' τὰ κεφάλια μας καί έσκουζε πέν-
 θιμα...

'Ο δρόμος τώρα ήταν άνηφορικὸς καί προχωροῦ-
 σαμε με δυσκολία. Τὰ ζῶα άγκομαχοῦσαν, άφροὶ
 τινάονταν άπ' τὸ στόμα τους, καθώς έτρεχαν φρε-
 νιασμένα...

"Οπως καταλέβαινα άπ' τὸ κάλτσασμα τοῦ άλό-
 γου τοῦ Δράκουλα, πού τ' άκούγαμε τώρα καθαρά,
 δέν μάς χῶριζε παρὸ ελαχίστη άπόστασι άπ' τὸν
 άρπαγα τοῦ νεκροῦ παιδιού μου. "Ημουν βέβαιος
 πειά δι θά τὸν προφτάιναμε. Θά τοῦ κόβαμε τὸν
 δρόμο πρὶν προλάβει νὰ φτάση στὸν πύργο του
 καί νὰ κλειστή σ' αυτόν. Θάπαιρα τὸ παιδί μου
 πίσω καί θά μπορούσα νὰ τὸ ἐνταριάζω χριστι-
 ανικά...

'Ενῶ έκανα τίς σκέψεις αυτές, ὁ γυιός μου πού
 κάλταξε πλάι μου σιωπηλὸς καί ζοφερός, έσκυψε
 καί μου εἶπε:

—Σημερώνει!...

—'Ο Θεός βοηθός σας μέσα στή νύχτα...

('Ακολουθεῖ)

—'Ο Θεός βοηθός σας μέσα στή νύχτα...